

Arrest

nr. 345 200 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die daarin verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, op 14 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2025.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek was verzoekster omwille van haar medische-psychische problematiek niet in staat om gehoord te worden en beriep zij zich integraal op de door haar echtgenoot aangehaalde asielmotieven. Er werd voor verzoekster een volgsbeslissing genomen op de beslissing van haar echtgenoot. Haar echtgenoot zijn eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond, net zoals verzoekster haar eerste verzoek, aangezien hij zijn werkelijke verblijfsituatie voor zijn komst naar België in februari 2019 niet aannemelijk had gemaakt, en ook aan zijn beweerde problemen die aan de basis lagen van zijn beweerde vertrek in juli 2012 van Kosovo naar Servië (de ontvoering van zijn dochter F. en de steekpartij waarbij zijn zoon M. werd neergestoken) en van zijn later vertrek uit Servië (de belaging van zijn zoon door Servische bureaus die hem aanzagen als een Albanees en zijn daaruit voortgekomen problemen met de politie van Kragujevac) geen geloof kon worden gehecht. Verder werd tevens gesteld dat op basis van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie evenmin kon gesteld worden dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo en Servië aanleiding gaf tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie was evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kon zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot werd vastgesteld dat hij over de nodige beschermingsmogelijkheden in Kosovo beschikt. Haar beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 264 203 van 24 november 2021.

In haar huidig verzoek was verzoekster omwille van haar medische-psychische problematiek ook niet in staat om gehoord te worden op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij legde verschillende Belgische medische attesten neer, waaronder een attest van haar psychiater, Dr. P. W., verbonden aan het CRP 'Les Marronniers', van 17 juni 2025, waarin deze aangeeft dat zij het moeilijk heeft wanneer zij mensen buiten haar familie om spreekt en dat er een risico op hetraumatisering bestaat als zij het moet hebben over de gebeurtenissen die haar ertoe brachten Kosovo te verlaten.

Gepolst naar de nieuwe elementen voor hun huidig verzoek om internationale bescherming herhaalde haar echtgenoot in het kader van hun huidig verzoek niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat het daar als Rom niet veilig is, waarbij hij dit kaderde in het feit dat Roma er als gemeenschap gediscrimineerd wordt. Hij herhaalt tevens dat de dorpen waar zij vroeger woonden niet meer bestaan, dat alles er werd ingenomen door Albanezen en verwees hierbij naar de documenten die hij in zijn eerste verzoek neerlegde. Hij stelde tevens dat verzoekster zwaar getraumatiseerd is door een steekincident met haar zoon en niet in staat is hierover te praten.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij haar asielmotieven volledig steunt op de motieven die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard. De motieven uit zijn beslissing worden overgenomen in haar beslissing.

(ii) wat haar medische problemen betreft, die werden gestaafd door vele medische attesten, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Zij dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit haar administratief dossier blijkt daarenboven nergens dat zij in Kosovo geen toegang zou hebben tot de beschikbare gezondheidsdiensten en er ooit sprake is geweest van het haar ontzeggen van medische hulp in Kosovo.

(iii) wat in het bijzonder het door haar neergelegde attest van haar psychiater betreft en waarin zijdelings wordt aangegeven dat haar trauma mogelijks verband houdt met gebeurtenissen die zij doen besluiten hebben Kosovo te verlaten, kan het CGVS enkel vaststellen dat een dergelijke mogelijke hypothetische bewering niet kan aantonen dat haar psychische toestand het gevolg is van de door haar en haar echtgenoot in het kader van hun eerste verzoek aangehaalde problemen in Kosovo. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde fysieke en mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde medische en psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat zij haar land van

herkomst verliet. De arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op haar verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In dit verband dient trouwens ook nog in herinnering te worden gebracht dat in het kader van hun eerste verzoek geen geloof werd gehecht aan de door hen opgeworpen problemen in Kosovo voorafgaande aan hun beweerde vertrek daar in 2012.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster haalt aan dat zij in het kader van haar huidig verzoek verschillende medische documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar psychische problemen. Zij verwijst ook naar een rapport omtrent de geestelijke gezondheidssituatie in Kosovo en stelt dat het rapport bijzonder verontrustend is over de behandeling van personen met psychische stoornissen.

Zij haalt verder aan "(...) dat de betrokkene geboren is toen de voormalige Joegoslavië nog bestond en nooit de Kosovaarse nationaliteit heeft gehad, waardoor zij geen identiteitskaart kan overleggen en dus geen aanspraak kan maken op gratis gezondheidszorg."

Zij verwijst ook nog naar algemene informatie omtrent de situatie van Roma in Kosovo.

De Raad wijst er op dat de medische attesten van 5/11/2024 en 2/3/2025, gevoegd aan haar verzoekschrift en onderdeel van het "STUK 8: Medische rapporten van CHWAPI", geen betrekking hebben op verzoekster haar medische situatie. De andere medische attesten, gevoegd aan haar verzoekschrift, hebben wel betrekking op haar medische situatie.

De Raad merkt verder op dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat haar medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Kosovo haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoekster moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Waar verzoekster stelt dat zij niet over Kosovaarse (identiteits)documenten beschikt, wijst de Raad op de vaststellingen gedaan aangaande het bekomen van (identiteits)documenten in Kosovo (en Servië) voor Roma's, en de mogelijkheid tot het bekomen van de Kosovaarse nationaliteit, door de commissaris-generaal in de beslissing genomen in het kader van haar eerste verzoek: "(...) U stelde bovendien in de periode van eind juni 1999 (na het beëindigen van de oorlog in Kosovo) tot uw beweerde vertrek uit Kosovo in 2012 en ten tijde van uw korte terugkeer van een maand in de periode december 2015 tot januari 2016 nooit in Kosovo over een identiteitsdocument te hebben beschikt. U gaf in dit verband tevens te kennen in deze periode zowel van UNMIK (tijdelijke VN administratie in Kosovo die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten van Kosovo) als van de Kosovaarse autoriteiten nooit een identiteitskaart te hebben gekregen. Als verklaring hiervoor gaf u te kennen dat niemand u ooit in die periode zou geholpen of geïnformeerd hebben om aan UNMIK-documenten te geraken. Daarna durfde u zich evenmin ooit (daarna) tot de Kosovaarse autoriteiten van uw officiële woonplaats te richten voor identiteitsdocumenten (CGVS, p. 4). Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg beschouwd worden voor het feit dat u voor een periode van langer dan 10 jaar naliët in Kosovo de gangbare identiteitsdocumenten aan te vragen en uw kinderen te laten registreren. Bovendien kon in die periode door de verschillende politionele autoriteiten in Kosovo bij personencontroles steeds naar dergelijke identiteitsdocumenten gevraagd worden, alsook kan men als burger van Kosovo uit het bezit van dergelijke identiteitsdocumenten een aantal basisrechten putten. Uit het feit dat u bovendien wel over een attest van de UNMIK Housing and Property Claims Commission beschikt, blijkt bovendien uw toegang tot en kennis van dit VN-bestuur. Uw argument dat niemand u ooit zou hebben geholpen of geïnformeerd om aan UNMIK-identiteitsdocumenten te geraken, houdt dan ook maar weinig steek. Wat dit UNMIK-document betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit perfect vanuit het buitenland of via derden ter plaatse kan aangevraagd zijn en dus geen enkel bewijs vormt van uw beweerde langdurig verblijf na de oorlog in Kosovo. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat terugkerende Roma en Ashkali naar de gemeente Lipjan vanaf 2000 geen problemen kenden bij het verwerven van officiële documenten.

Tevens gaf u te kennen ook in Servië nooit aan een identiteitsdocument te zijn geraakt. Wanneer u zich in Kragujevac richtte tot de autoriteiten (gemeente en politie) kreeg u te horen dat ze u daar niet in het systeem konden terugvinden en dat u eerst moest teruggaan naar Kosovo om daar documenten te gaan halen, alvorens u zich bij hen kon inschrijven (CGVS, p. 5). Hieraangaand dient vooreerst te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat lokale autoriteiten in Servië u zouden aangemaand hebben eerst terug te keren naar Kosovo om daar bij de (Kosovaarse) autoriteiten documenten aan te vragen aangezien Servië Kosovo officieel niet als land erkend. Bovendien bleek u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen enkele notie te hebben van de Kosovaarse gemeenten in ballingschap die na de oorlog in Kosovo her en der in Servië werden opgericht en tot wie u zich perfect in de na-oorlogse periode had kunnen wenden om Servische identiteitsdocumenten te bekomen. Voorts dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat sinds 2011 in Servië een aanzienlijke verbetering werd geboekt in de toegang van Roma tot persoonlijke identiteitsdocumenten, zo ook voor Roma afkomstig uit Kosovo en niet-gedocumenteerde of niet geregistreerde Roma (zoals uw kinderen). Hierin was een belangrijke rol weggelegd voor het lokale beleidsniveau, in het bijzonder de lokale coördinatoren voor Romazaken (Coordinators for Roma Issues) en de lokale centra voor maatschappelijk werk. Dat in het licht hiervan de lokale autoriteiten in Kragujevac u op geen enkel ogenblik naar dergelijke lokale instanties zouden doorverwezen hebben, doet de wenkbrauwen fronsen.

(...)

Wat betreft Kosovo dient te worden opgemerkt dat de grondwet van de Republiek Kosovo stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikels 28 en 29 van de staatsburgerschapswet (Law on Citizenship of Kosovo, Law Nr. 03/L-034) regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. U maakt aldus aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. Mits de nodige registratie maken ook uw kinderen aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. De staatsburgerschapswet van Kosovo voorziet immers ook in de nationaliteit voor iedereen die geboren is in Kosovo. Wat betreft Servië dient te worden opgemerkt dat Servië tot op heden Kosovo niet erkent als staat en alle personen afkomstig uit Kosovo bijgevolg nog steeds als Servisch staatsburger beschouwt. Uw vrees dient dan ook ten opzichte van Kosovo en/of Servië beoordeeld te worden. Nagegaan dient aldus te worden of u bescherming nodig heeft tegen vervolging of ernstige schade in de landen waarvan u de nationaliteit bezit of kan bezitten."

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Verzoekster beschikt over de Kosovaarse nationaliteit, in tegenstelling tot wat zij beweert in het verzoekschrift.

Door louter te stellen dat zij niet over een Kosovaars identiteitsbewijs beschikt, toont verzoekster niet aan dat zij zou hebben geprobeerd om een dergelijk document te bekomen, en dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een dergelijk document te kunnen bemachtigen, en bijgevolg niet zou kunnen genieten van de (gratis) gezondheidszorg.

Door louter naar algemene informatie en haar Roma-afkomst te verwijzen, toont verzoekster evenmin concreet aan dat zij in Kosovo geen toegang zou hebben tot de (gratis) gezondheidszorg.

Dat de behandeling in haar land van herkomst, Kosovo, niet voldoet aan haar verwachtingen of aan hetgeen haar gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster wegens een gebrek aan inkomen, financieel niet of moeilijk in staat zal zijn om de kosten voor haar behandeling zelf te dragen, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Kosovo of er in Kosovo geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Kosovaarse gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster meent dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Kosovo, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster zeer algemeen stelt dat zij Roma is en lijdt aan een psychische stoornis die door de Kosovaarse samenleving slecht wordt aanvaard waardoor zij een kwetsbaar persoon is, merkt de Raad op dat verzoekster op de vlakte blijft en haar summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt zij niet aannemelijk hoe deze voorgaande elementen in concreto in haar hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

De Raad merkt verder op dat in de eerste plaats erop dient te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Wat betreft de informatie waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Kosovo en de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de "COI Focus: Kosovo. Algemene Situatie" van 6 januari 2025" in een ander daglicht te stellen.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar informatie die dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoekster niet volstaan met het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo voor Roma en het loutere feit dat zij Roma is om aan te tonen dat zij in Kosovo werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft.

8. Betreffende haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die

bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die haar zaak kenmerken.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 februari 2026 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“De zaken 346 123 en 346 127 (volgnr. 6) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 998 legt de eed af en tolkt Rom – Frans in beide zaken. Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Frans – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers leggen elk een aanvullende nota neer, waarbij onder meer een kopie is gevoegd van hun beider lidkaart van U.R.Y.D., waarvan zij de originelen tonen aan de voorzitter. Zij benadrukken de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo en vestigen de aandacht op hun medische problemen. Verzoeker heeft de ziekte van Parkinson, is psychisch kwetsbaar en heeft continue zorg nodig. Verzoekster lijdt onder meer aan posttraumatische stress, depressie, herbelevingen en sociale terugtrekking; zij is in behandeling sinds 2019. In hun land van herkomst zijn hun medisch-psychologische problemen nooit behandeld. Ook omwille van hun gevorderde leeftijd hebben zij zorg nodig en indien zij hiervan verstoken blijven na terugkeer naar hun land van herkomst zullen zij in een extreem precaire situatie terechtkomen. Verder bevraagd, wijst verzoeker opnieuw op de discriminatie van de Roma in Kosovo. Zij hebben er niets of niemand meer, hun huis is er afgebrand en zij weten niet wat er momenteel gebeurt. Verzoeker stelt dat hij zelfs geen nationaliteit heeft of deze niet kan aantonen; hij kan enkel bewijzen dat hij Roma is. Uiteraard zou hij liever thuis in Kosovo zijn gebleven, maar dit was onmogelijk en ook al zijn kinderen en kleinkinderen verblijven actueel in België, in een opvangcentrum. Gevraagd of verzoekers een procedure tot erkenning van staatloosheid hebben ingeleid, antwoorden zij ontkennend. Hiernaar gevraagd, wenst verzoekster hier niets aan toe te voegen. De advocaat die hen bijstaat wijst erop dat zij niet kan spreken.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waaraan een fotokopie is gevoegd van haar

lidmaatschapskaart bij URYD evenals die van haar echtgenoot, alsook een attest van URYD van 9 februari 2026 waarin aangegeven wordt dat zij omwille van hun Roma-afkomst niet kunnen terugkeren naar Kosovo.

5. Vraag tot horen

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 14 december 2025 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting alsook een recent OSAR-rapport van 16 oktober 2025, met betrekking tot de situatie van de Roma gemeenschap in Servië.

In dit verband dient te worden onderstreept dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten.

Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt; evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoekster niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting en brengt zij nieuwe elementen ter kennis. Nieuwe elementen moeten echter, in overeenstemming met de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, door middel van een aanvullende nota ter kennis worden gebracht. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting en het bijgebrachte rapport van OSAR van 16 oktober 2025 geen rekening worden gehouden.

6. Het betoog ter zitting en de aangebrachte stukken gevoegd aan de aanvullende nota doen geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 2 december 2025.

6.1. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.

De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

6.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoeksters psychologische problemen, haar Roma-origine en haar nieuwe verklaringen. De commissaris-generaal heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

6.3. De echtgenoot van verzoekster benadrukt ter zitting de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo en vestigt de aandacht op de psychische problemen van zijn echtgenote, zijnde posttraumatische stress, depressie, herbelevingen en sociale terugtrekking.

Bij het nemen van de bestreden beslissing en voormelde beschikking werd rekening gehouden met de Roma-origine van verzoekster en werd de situatie van de Roma in Kosovo, waarvan zij de nationaliteit heeft, uitgebreid besproken. Tevens werd ingegaan op de psychische problemen van verzoekster, die reeds tot uiting zijn gekomen in het kader van haar vorig, eerste beschermingsverzoek en die mee in de beoordeling werden betrokken. Door ter zitting louter opnieuw te verwijzen naar voorgaande elementen, gaat verzoekster geenszins concreet en inhoudelijk in op de bevindingen die in punt 7 van de beschikking worden uiteengezet en laat zij geheel na hierop een ander licht te werpen. De bevindingen hierover in de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind.

Verder benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

In de bestreden beslissing wordt de Roma-origine van verzoekster in rekening gebracht waarbij onder verwijzing naar de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 6 januari 2025 wordt gemotiveerd dat "heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen (bv. ook de algemene preciaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In 2022 heeft de Kosovaarse regering de Strategy for the Advancement of the Rights of the Roma and Ashkali communities 2022-2026 aangenomen, samen met het bijbehorend Actieplan 2022-2024, die gericht zijn op een verdere verbetering van de rechten van deze gemeenschappen in diverse domeinen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de RAE in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën in meerdere gemeenten met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, waaronder versterking van onderwijscapaciteiten voor kinderen uit deze minderheidsgroepen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE."

Dat veel Roma zich in een socio-economisch moeilijke situatie bevinden en dat er nog discriminatie is (onder meer op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling), betreffen stuk voor stuk elementen die in de door verwerende partij gehanteerde informatie en in de bestreden beslissing alsook in de beschikking uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht.

Zoals in de beschikking geduid, blijkt *“uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”*

Het door verzoekster bijgebrachte attest van URYD (een organisatie die zich inzet voor Roma-vluchtelingen uit Kosovo, en waarvan zij kennelijk lid is) waarin de moeilijke situatie van de Roma in Kosovo wordt benadrukt, ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde gedane analyse van de situatie voor Roma in Kosovo is gesteund. Verzoekster brengt bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De bevindingen van URYD blijven bovendien algemeen van aard en zijn niet specifiek toegespitst op de individuele situatie van verzoekster. Er worden, noch door verzoekster noch in het attest van URYD, concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aangebracht waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van haar echtgenoot – verzoekster is omwille van haar medische problemen zelf niet in staat om gehoord te worden – geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in geval van terugkeer naar Kosovo omwille van haar Roma-afkomst een persoonlijk risico loopt. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld: *“Uit uw administratief dossier blijkt daarenboven nergens dat u in Kosovo geen toegang zou hebben tot de beschikbare gezondheidsdiensten. U maakte nergens melding van het feit dat er ooit sprake is geweest van het u ontzeggen van medische hulp in Kosovo.”*

6.4. Wat betreft verzoeksters psychische problemen zoals deze blijken uit de gegevens in het administratief dossier, verwijst de Raad in dit verband vooreerst naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu toont verzoekster niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse overheden of hulpverleners haar opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in Kosovo geen toegang zou hebben tot de benodigde psychologische behandeling en/of bijkomende zorg omwille van haar gevorderde leeftijd. Uit de COI Focus *“Kosovo Algemene Situatie”* van 6 januari 2025 blijkt voorts dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken

discriminatie kunnen ondervinden, maar dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma.

Het attest van URYD maakt op algemene wijze gewag van een ontoereikende medische infrastructuur, in combinatie met de algemene onveiligheid en de structurele discriminatie van de Roma, maar hierin worden geen concrete elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster als Kosovaars staatsburger en Rom op intentionele en gerichte wijze medische en/of psychologische behandeling zou worden ontzegd of haar opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning of bijkomende zorg zou worden geweigerd. Verzoekster brengt ook geen andere elementen bij die hierop wijzen. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische en/of psychologische zorgen zouden worden ontzegd of geweigerd. De Raad herinnert er hierbij nog aan dat uit de landeninformatie niet zonder meer blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Indien verzoekster meent dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Kosovo, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook geduid in punt 7 van voormelde beschikking. In dit verband verwijst de Raad naar wat hierover eerder werd geoordeeld in arrest nr. 243 096 van 27 oktober 2020.

6.5. Verzoeksters echtgenoot voert ter zitting nog aan dat zij in Kosovo niemand meer hebben, hun huis er is afgebrand en zij niet weten wat er momenteel gebeurt. De Raad stelt vast dat hierover in haar verzoekschrift geen enkele opmerking werd gemaakt. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

6.6. Verzoekster brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

7. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO